

RAAMATULLINEN KASTE

Väinö Hotti

Pyrkimys yhteyteen

Kristikunnassa on koko sen olemassaolon aikana ilmennyt pyrkimyksiä yhteyteen. Toistaiseksi nämä pyrkimykset ovat kuitenkin vetäneet ”vesiperän”. Kiista on käyty lähinnä lapsikasteen ja uskovien kasteen välillä. Yhteydestä ei ole haluttu maksaa näin kovaa hintaa. **Rakkaus totuuteen ei ole ollut riittävä!** Paavali kirjoittaa: ”Sillä me emme voi mitään totuutta vastaan, vaan totuuden puolesta” (2. Kor.13:8). Näin on jääty entisiin lahkopoteroihin – lahkoutuminen on jopa kiihtynyt.

Avainkysymys

Ei liene liioiteltua sanoa, että kaste on jopa avain kristittyjen yhteyteen pyrittäessä. Paavalilainen kastenäkemyksensä pystyi yhdistämään uskovat. Tänäpä asia lienee täsmälleen sama; olisi löydettävä **raamatullinen kaste**.

Lapsenusko – unohdettu mierolainen

USKOSTA puhutaan ja kirjoitetaan ylen määrin. Tietyissä mielessä ”koko maailma usko”. Mutta missä on **lapsen usko**? Se on kummajainen, josta kukaan ei halua tietää – ei ainakaan ottaa sitä vakavasti.

Luterilaisessa kirkossa lapsen usko on häivytetty lukuisten opinkappaleiden viidakkoon. Ehkä tärkein näistä on **perisynti**. Keskitytään perisyntin nujertamiseen – kasteella.

Vapaissa suunnissa ei tilanne ole sen parempi. Siellä avainsana on ”siunaus”. Ei haluta tietää mitään ”nyt” käsillä olevasta lapsen uskosta. He odottavat innolla aikaa, jolloin saavat lapsen asettaa **ratkaisun eteen ja johtaa todelliseen uskoon**.

Jos molemmat (luterilainen ja vapaakirkot) nöyryvät tarkistamaan teologiaansa lisäämällä siihen dogmin lapsen aidosta uskosta, oltaisiin lähellä yhteyttä. Tällöin lähdetäisiin yhteisvoimin evankelioimaan lapsenuskon sivuuttaneita aikuisuskoon. Lapsenuskon tunnustaminen laittaisi nämä molemmat samalla lähtöviivalle. Tällöin myös toteutuisi **Osmo Tiirilän** teesi:

”Koska se (lut.kirkko) ei ole, kuten Rooma opettaa omastaan, sine macula et ruca, sen on alati tarkistettava kulkutietään: ecclesia semper reformanda est.”

Lähteet lapsenuskoon

Tärkein lähde on Raamattu. Raamattu ja nimenomaan Jeesus siellä puhuu vakuuttavasti lapsen uskosta. Jokaisella on jonkinlaisia henkilökohtaisia kokemuksia omasta varhaisesta uskostaan. Sitä ei kuitenkaan ole tunnettu ja tunnistettu taivaalliseksi uskoksi. Psykologia on kiinnostunut lapsen psyykkisestä puolesta, mutta tuskin lapsenuskosta. Se jätetään teologien murheeksi. Teologeilla tämä taas on ”harmaata aluetta”. Luterilainen teologia sitoo valmiiksi tutkijain kädet – siinä ei ole tilaa lapsen aidolle raamatulliselle uskolle.

Positiivisen poikkeuksena tieteen saralla on professori **Tapio Puolimatka**. Hänellä on vankka raamatullinen ote ja perusta kirjoituksissaan. Tiedemiehenä hän on vapaa kirkon dogmeista.

TAPIO PUOLIMATKA (Viisauden ja tiedon aarteet Kristuksessa, Aikamedia Oy, 2013, s.511).

2. LAPSET OVAT SYNNYNNÄISIÄ USKOVAISIA (ss.45-63)

”jumalausko näyttää olevan ihmiselle luontaista. Kehityspsykologinen tutkimus osoittaa, että lapset ovat synnynnäisiä uskovia: he uskovat luonnostaan, että Jumala tai jokin Jumalan kaltainen olento on olemassa ja että Jumala on luonut maailman” (20).

”Ihmisellä on luonnostaan jonkinlainen jumalausko jo lapsesta asti” (21).

”Uuden tutkimuksen mukaan lapsi on ”synnynnäinen uskovainen” (30).

”Lapset luonnostaan uskovat Jumalaan maailmankaikkeuden luojana. Lapsella voi olla luontainen jumalausko, vaikka hän olisi saanut täysin maallistuneen kasvatuksen” (41).

”tutkimuksen mukaan usko Jumalaan seuraa lapsen älyllisten mekanismien omasta taipumuksesta hahmottaa todellisuutta ilman ulkopuolisen opetuksen tarvetta” (46).

”Vanhempien uskonnollinen opetus sitten vaikuttaa siihen, minkä täsmällisen muodon lasten jumalausko saa” (47).

”Tutkimusten mukaan lapsen tiedonkäsittelyjärjestelmiin on sisäänrakennettu myös taipumus omaksua tietynlaisia käsityksiä Jumalasta” (60).

”Viimeaikainen tutkimus osoittaa jo kahdentoista kuukauden ikäisen lapsen ymmärtävän, että ainoastaan päämäärätietoinen olento pystyy luomaan järjestystä epäjärjestykseen” (60).

Jumala on luonut ihmisen omaksi kuvakseen ja tältä pohjalta kumpuaa myös lapsen usko. Tässä Puolimatka ottaa selvän pesäeron kirkon kantaan. **Kirkkohon korostaa kasteen merkitystä uskon synnyttäjänä.** Ennen kastetta lapsi on ”perkeleen vallassa”. Tähän liittyen kirkko suoritti kasteen yhteydessä riivaajien ulosajamisen (eksorkismi). Luterilaisessa kirkossa se oli voimassa aina 1800-luvulle saakka; ortodoksit käyttivät sitä edelleenkin. Vieläkin on luterilaisessa kirkossa niitä, jotka katsovat eksorkismin edustavan aitoa luterilaista oppia.

Herkimmin lapsenuskoa käsitellään muutamissa lauluissa. Tässä eräs niistä (Mikko Leppilampi):

Kerran usko lapsuuden

Sulla oli suloinen

Kättesi sä rukoukseen liitit ain:

"Levolle lasken Luojani

Armias ole suojani"

Näin sä rukoilit niin turvallisna vain

Etsiessä onnea

Harhateille jouduit sä

Surua ja tuskaa toi vain maailma

Tie on pitkä takaisin

Salassa sä itketkin

Muistaissasi lapsuuskodin onnea

Onnellinen lapsena
Olit äidin helmassa
Äiti lauloi sulle maasta taivahan

Jos vaan nöyryn sydämiin
Rukoilet, saat takaisin Lapsenuskon aarteen
kalliin ihanan

Äänen kaiun kaukaisen
Kuulla vielä voitko sen?
Päiväsi hän uskoi käteen Jumalan

Riemu suur on taivaassa
Eksynyt kun palajaa
kaukaa maailmalta jälleen kotihin

Analyysi tästä laulusta

1. Monella on jonkinlainen kuva ja kokemus lapsenuskosta. Se saattaa tosin olla kovin erilainen.
2. Siihen liittyy suloisia tuntemuksia; tämä tosin yhdistettynä kodin yleiseen ilmapiiriin.
3. ”Levolle lasken Luojaani” lienee yleisin lapsenuskoon liittyvä rukous.
4. Tuhlaajapojan retket ovat valitettavasti useimmille lapsenuskoisille liiankin tutut. Samoin niihin liittyvät katkerat katumuksen kyneleet. Synkeillä harharetkillä palataan mielikuvituksessa ”lapsuskodin onneen”.
5. Äiti on tavallisesti käytännössä lapsen kristillinen kasvattaja, vaikka Raamatun mukaan vastuu on isän.
6. Paluu lapsenuskoon ei ole mahdollinen. Lapsenusko on ”menneen talven lumia”. Nyt pitäisi löytää **aikuisen usko**. Tähän tulee avuksi terveellinen kasteopetus. Nyt on tarpeen siirtyä armonjärjestykseen: Sanan saarna (lain ja evankeliumin), herätys, katumus, parannus, usko. On valitettavaa, ettei meillä tuoda selvästi esille lapsenuskon ja aikuisuskon eroa; nämä kuuluvat aivan eri kategorioihin. Varsinaiset teologiset opinkappaleet kuuluvat ainoastaan **aikuisuskoon**.

Muutamien suomalaisten usko saattaa olla merkillistä sekoitusta sekä lapsi- että aikuisuskosta. Tällöin hämmennys on täydellinen. Tästä sekavuudesta kärsivät sekä lapset että aikuiset. Jotkut pitävät koko elämänsä ajan kiinni lapsenuskon rippeistä luullen omistavan pelastavan uskon. Niin tärkeä kuin lapsenusko aikanaan onkin, eräänä päivänä näistä kapaloista on välttämätöntä vapautua.

7. Asia, johon meidän tulisi perusteellisesti paneutua, kuinka siirrytään lapsenuskosta aikuisuskoon? Tähän tulisi satsata runsaasti teologista työskentelyä!

ÖIVIND ANDERSEN (Uskosta uskoon)

Kasteen armo

Tätä termiä kuulee usein nimenomaan luterilaisen kirkon puolella. Mutta onko tällä sanonnalla mitään todellista katetta?

”Kasteen armoksi” kutsuttu ei ole jotakin uudenlaista armoa. On olemassa vain yhdenlaista armoa: Jumalan armoa Jeesuksessa Kristuksessa.

*Siksi kaste on suuri ja ihana armonvälikkappale sille, joka uskoo Jeesukseen. Varokaamme tarkoin väheksymästä sitä. Jeesus asetti sen, koska me tarvitsemme sitä. Mutta vielä enemmän meidän tulee varoa pitämästä sitä **maagisena eli taianomaisena** keinona, joka vaikuttaa uskoipa ihminen sitten Jeesukseen tai ei. Se on epäjumalanpalvelusta. Silloin uskomme kasteeseen Jeesuksen sijasta.*

Tarvitaan omistaminen

Kastetun, mutta ei uskovain ihmisen tilaa, voidaan siis luonnehtia näin: Hänelle kuuluu koko pelastus. Mutta hän ei omista sitä.

*Kun julistus saa johtaa kastetun ihmisen kääntymykseen ja uudestisyntymiseen uskon kautta Jeesukseen, **silloin** – ja vain silloin – saarnamies on saanut johtaa kastetun ihmisen ”kasteen liittoon”.*

Syntykö lapsi uudesti kasteessa?

Kasteessa tapahtuu se, että Jumala siinä ja silloin antaa Jeesuksen nimessä kastettavalle lupauksen kaikesta siitä, mitä se sisältää. Merkitseekö tämä sitä, että Jeesuksen nimeen kastetut syntyvät uudesti ja tulevat Jumalan yhteyteen?...

Jos on kysymyksessä aikuiset ihmiset, edellyttää kaste kääntymistä Jeesuksen puoleen ja henkilökohtaista uskonsa tunnustamista Häneen. Lapsena kastetun henkilön on välttämätöntä tulla henkilökohtaiseen, varmaan uskoon Jeesukseen.

Ilman henkilökohtaista uskoa Jeesukseen kaste ei vaikuta mitään. Puhuminen ”salatusta kasteen armosta” sen kohdalla, joka on kastettu, mutta ei usko Jeesukseen, on vain harhaanjohtamista. Kaste merkitsee yksinomaan jatkuvaa velvoitusta kääntyä sellaiselle, joka ei elä Jeesuksen kanssa.

Väärät tuet

Ne, jotka panevat pelastustoivonsa ”kastetapaan”, ovat perkeleen pettämiä. ”Luota Kristukseen, älä kasteeseesi”!

*”Jos uskot, täytyy sinun joka päivä luopua (niitä tappiona ja roskana pitäen, Fil.3:7,8) etuoikeuksistasi, kuuliaisuudestasi, **kasteestasi**, pyhityksestäsi, täytetyistä velvollisuuksistasi, armolahjoistasi, kyyneleistäsi, liikutuksistasi, nöyryydestäsi, ja on sinun korotettava vain Kristus” (Kallis hunajanpisara).*

*”Mua, Pyhä Henki, Pyhitä, Luo minuun uusi elämä Ja päästä synnin vallasta, Se sydäimestä kuoleta. **Sä tuet väärät kukista, Kristuksen kuoloon istuta**” (Vvk 105:1).*

Kastetavat – lillukanvarsia

Kun kiivaillaan määrätyn kastetavan puolesta takerrutaan ”lillukanvarsiin”. Samalla keskeinen syrjäytetään. Tähän saatana pyrkii. Saatana johtaa ihmisen kehällisiin (sekundäärisiin) asioihin. Saatanalla on erinomainen kyky pyörittää uskovaa mitättömissä ympyröissä. Meidän hyvä muistaa, että tämä on KÄRPÄSTEN HERRAN työtä. Hän väsyttää meitä joutavanpäiväisissä mitättömyyksissä.

"Mutta muutamat heistä sanoivat: "Beelsebulin, riivaajain päämiehen, voimalla hän ajaa ulos riivaajia" (Luuk.11:15).

"Beelsebulin nimi eroaa vain vähän Baalsebubista, Ekronin jumalan nimestä, joka merkitsee "kärpäsherraa" (jumalaa, joka suojelee kärpäsiä)" (A.Saarisalo, Raamatun sanakirja,142).

Aikuiskaste – luonnollinen asia

Kun evankeliumi lähti Jerusalemissa leviämään, oli luonnollista, että **painotus oli aikuiskasteessa**. Lasten elämää ei noteerattu niinkään paljon kuin tänään. Lasten leikkilaatikkoelämä ei päässyt otsikkoihin. Aikuismaailma on aina ollut informaation keskuksessa. Aikuisten kasteesta puhuttiin ja kirjoitettiin; lapset menivät siinä mukana "kylkijäisinä". Kuitenkaan lapset eivät jääneet aivan huomiotta: useita perhekuntakasteita mainitaan. Kenellä vähänkin on loogista ajattelukykyä, hänelle ei tuota lainkaan vaikeuksia nähdä lapset kastettujen joukossa.

Perhekuntakasteet

"Kun Pietari vielä näitä puhui, **tuli Pyhä Henki kaikkien päälle, jotka puheen kuulivat**. Ja kaikki ne uskovaiset, jotka olivat ympärileikatut ja olivat tulleet Pietarin mukana, hämmästyivät sitä, että Pyhän Hengen lahja vuodatettiin pakanoihinkin, sillä he kuulivat heidän puhuvan kielillä ja ylistävän Jumalaa. Silloin Pietari vastasi: "Ei kaiketi kukaan voi kieltää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niinkuin mekin?" Ja **hän käski kastaa heidät Jeesuksen Kristuksen nimeen**. Silloin he pyysivät häntä viipymään siellä muutamia päiviä" (Apt.10:44-48).

"hän on puhuva sinulle sanoja, joiden kautta sinä pelastut, ja **koko sinun perhekuntasi**" (Apt.11:14).

"Ja eräs Lyydia niminen purppuranmyyjä Tyatiran kaupungista, jumalaapelkääväinen nainen, oli kuulemassa; ja Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vaarin siitä, mitä Paavali puhui. Ja kun hänet ja **hänen perhekuntansa oli kastettu**, pyysi hän meitä sanoen: "Jos te pidätte minua Herraan uskovaisena, niin tulkaa minun kotiini ja majailkaa siellä". Ja hän vaati meitä" (Apt.16:14,15).

Lauri Huovinen: "Niinpä vanhin tunnettu kreikankielisen Uuden Testamentin käännös, syyrialainen, lausuukin, että Lyydia kastettiin pikkulapsineen." (Kasteen lahja elämälle, s.32).

"Niin he sanoivat: "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi". Ja he puhuivat Jumalan sanaa hänelle ynnä kaikille, jotka hänen kodissansa olivat. Ja hän otti heidät mukaansa samalla yön hetkellä ja pesi heidän haavansa, ja **hänet ja kaikki hänen omaisensa kastettiin kohta**" (Apt.16:31-33).

"Mutta synagoogan esimies Krispus ja **koko hänen perhekuntansa** uskoivat Herraan; ja myöskin monet korinttolaiset, jotka olivat kuulemassa, uskoivat, ja **heidät kastettiin**" (Apt.18:8).

"Kastoinhan tosin **Stefanaankin perhekunnan**; sitten en tiedä, olenko ketään muuta kastanut" (1. Kor.1:16).

Kuka rohkenee väittää, ettei perhekunnassa ollut lapsia?

"Kirkko on saanut apostoleilta tavan kastaa pikku lapsetkin" (**Kirkkoisä Origenes** 182-254).

Kaikki kansat

”Ja Jeesus tuli heidän tykönsä ja puhui heille: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää **kaikki kansat** minun opetuslapsikseni, kastaen heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettaen heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Minä olen teidän kanssanne joka päivä (tämän) maailmankauden loppuun asti” (Matt.28:18-20; Saarnivaaran käänn.).

Jälleen suurta halveksuntaa lapsia kohtaan osoitetaan, jollei heitä lueta kaikkien kansojen joukkoon.

Ympärileikkaus kasteen esikuva

Kun Jumala teki Aabrahamin kanssa liiton, liiton merkiksi tuli **ympärileikkaus**. Tämä merkki annettiin lapselle. Vanhempien vastuulla oli tämän merkin tekeminen. Tuskin 8 päivän ikäinen siitä mitään ymmärsi! Uuden liiton merkki on kaste. **Eihän aikuinenkaan täysin ymmärrä kastetta**.

”Ja tämä on minun liittoni sinun ja sinun jälkeläistesi kanssa; pitäkää se: ympärileikataa jokainen miehenpuoli keskuudessanne. Ympärileikataa esinahkanne liha, ja se olkoon liiton merkki meidän välillämme, minun ja teidän. Sukupolvesta sukupolveen ympärileikattakoon jokainen poikalapsi teidän keskuudessanne **kahdeksan päivän vanhana**, niin hyvin kotona syntynyt palvelija kuin muukalaiselta, keneltä tahansa, rahalla ostettu, joka ei ole sinun jälkeläisiäsi” (1. Moos.17:10-12).

Paavali nimittää kastetta ”Kristuksen ympärileikkaukseksi”. Kaste tuli ympärileikkauksen tilalle.

”ja hänessä te myös olette ympärileikatut, ette käsintehdyillä ympärileikkauksella, vaan **lihan ruumiin poisriisumisella**, Kristuksen ympärileikkauksella: ollen haudattuina hänen kanssaan kasteessa, jossa te myös hänen kanssaan olette herätetyt uskon kautta, jonka vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista” (Kol.2:11,12).

Uskovien kaste ei tuo Pyhää Henkeä

Simon – noita oli saanut uskovien kasteen, mutta sydän ei ollut muuttunut. Kasteesta ei ollut hänelle mitään hyötyä.

”Ja Simon itsekin uskoi, ja **kasteen saatuansa** hän pysytteli Filippuksen seurassa; ja nähdessään ihmeitä ja suuria, voimallisia tekoja hän hämmästyí” (Apt.8:13).

”Ei sinulla ole osaa eikä arpaa tähän sanaan, sillä **sinun sydämesi ei ole oikea Jumalan edessä**. Tee siis parannus ja käänny tästä pahuudestasi ja rukoile Herraa - jos ehkä vielä sinun sydämesi ajatus sinulle anteeksi annetaan. Sillä **minä näen sinun olevan täynnä katkeruuden sappea ja kiinni vääryyden siteissä**” (Apt.8:21-23).

Kaste ei ollut muuttanut Simonia, mutta häntä ei tilanteen korjaamiseksi kehoitettu menemään uudelleen kasteelle, vaan tekemään parannuksen. **Tämä koskee jokaista kerran kastettua: älä mene kasteelle, vaan tee parannus!** Parannuksen tekeminen ei suinkaan merkitse uudelle kasteelle menemistä. Parannus on jotakin aivan muuta.

Lapsi uskoo

”Mutta joka viettelee yhden näistä pienistä, **jotka uskovat minuun**, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen” (Matt.18:6).

Kun kastamme lapsen, kastamme uskovan; lapsi saa siis ”uskovan kasteen”. Jos Jeesus sanoo lasta **uskovaksi**, kuka rohkenee tehdä tyhjäksi Hänen sanansa? Lapsen ainoaksi ongelmaksi tulee ”viettelevät vanhemmat”.

JEESUS ITSE ASETTUU LAPSEN USKON TAIVAALLISEKSI TAKUUMIEHEKSI!

”Katsokaa, **ettette halveksu yhtäkään näistä pienistä**; sillä minä sanon teille, että heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun Isäni kasvot, joka on taivaissa” (Matt.18:10).

Ne, jotka eivät katso lasta kelvolliseksi ottamaan kastetta vastaan, **syllistyvät lapsen halveksimiseen**, josta Jeesus vakavasti varottaa.

”Niin hän kutsui tykönsä lapsen, asetti sen heidän keskellensä ja sanoi: ”Totisesti minä sanon teille: **ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan**. Sentähden, joka nöyrytyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa. Ja joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut” (Matt.6.18:2-4).

”Ja he toivat hänen tykönsä lapsia, että hän koskisi heihin; mutta opetuslapset nuhtelivat tuojia. Mutta kun Jeesus sen näki, närkästyi hän ja sanoi heille: ”Sallikaa lasten (**paidion**; 0-12 v.) tulla minun tyköni, **älkääkä estäkö heitä**, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta. Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle” (Mark.10:13-15).

Jotka kieltävät lapselta kasteen, ovat ”estäjiä”. Lapsi ottaa esimerkillisellä tavalla Jumalan valtakunnan vastaan.

”Ja he toivat hänen tykönsä myös **pieniä lapsia (kai ta brevee)**, että hän koskisi heihin; mutta sen nähdessään opetuslapset nuhtelivat tuojia” (Luuk.18:15).

Jeesus varmasti tiesi tarkkaan **perisyynnin**, mutta siitä huolimatta hän varauksetta vanhurskautti lapsen.

Erilainen usko

On selvää, että yhtä varmasti kun lapsella on usko, hänen uskonsa on erilainen kuin aikuisen usko.

”Mutta kun ylipapit ja kirjanoppineet näkivät ne ihmeet, joita hän teki, ja lapset, jotka huusivat pyhäkössä ja sanoivat: ”Hoosianna Daavidin pojalle”, niin he närkästyivät ja sanoivat hänelle: ”Kuuletko, mitä nämä sanovat?” Niin Jeesus sanoi heille: ”Kuulen; ettekö ole koskaan lukeneet: **'Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen'**?” (Matt.21:15-16).

Kiitos on uskon hedelmä; jos lapsilla on uskon hedelmä, on heillä uskokin!

Lapsen usko on ”myötäsytynäinen”. Lasta ei tarvitse johdattaa pelastukseen armojärjestyksen tikkaita seuraten. Hän ei tarvitse parannussaarnaa, katumusta, rippiä, vanhurskauttamista, uudestisyntymistä, pyhitystä jne.

Aikuisen pelastustie on vaikeampi ja työläämpi. Siihen kuuluu ahdas portti, kaita tie ja kilvoitus. Sitä kuvataan Matt.7:13,14:

”Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät” (Matt.7:13,14).

Jeesus ei kehottanut lapsia menemään ahtaasta portista sisälle; hän hyväksyi heidät ehdoilla!

Uskonelämän alkeisiin

”**Jättäkäämme sentähden Kristuksen opin alkeet** ja pyrkikäämme täydellisyyteen, ryhtymättä taas uudestaan laskemaan perustusta: parannusta kuolleista töistä ja uskoa Jumalaan, **oppia kasteista ja kännen päällepanemisesta, kuolleitten ylösnousemisesta ja iankaikkisesta tuomiosta**” (Hebr.6:1,2).

Kaste kuuluu ”uskonelämän perusteisiin”. Sitä on turhaa jatkuvasti ”jumputtaa”. Tämä tietysti edellyttää, että siitä on alussa opetettu oikein. Jos näin ei ole tapahtunut, siihen on välttämättä palattava ja saatava raamatullinen perusta. Joskus perustus täytyy purkaa ja tehdä uusi perustus. Ennen kuin rakentamista voidaan jatkaa tulee varmistua perustuksen aitoudesta ja kestävydestä.

Paavalilainen kaste

Paavalille kaste oli positiivinen asia. Kaste kuului pelastukseen olennaisena osana. Hän ei kuitenkaan missään tapauksessa hyväksynyt sitä, että kastetta käytetään välineenä lahkojen muodostamiseen. KRISTUS ON JAKAMATON! Paavali ei nojautunut lapsikasteeseen eikä uskovien kasteeseen, vaan KRISTUS – KASTEeseen.

Mikä on Kristus – kaste?

Se ei ole lapsikaste, kaste jonka lapsi saa, eikä se myöskään ole uskovien kaste, kaste joka uskoon tulleelle suoritetaan. Se on **KASTE JEESUKSEN NIMEEN.**

”Sillä kaikki te, jotka olette **Kristukseen kastetut**, olette Kristuksen päällenne pukeneet. Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa” (Gal.3:27,28).

Tämä kaste on todellinen ”yhteyskaste”. Tämä oli Paavalin ja muiden apostolien käyttämä kaste. Paavali kampanjoi tämän kasteen puolesta.

Kaste – ovi seurakuntaan?

Ensimmäinen kaste (originaali) on samalla EKKLESIA-KASTE. Se merkitsee pääsyä Kristuksen seurakuntaan - Golgatan työn perusteella. Seuraavissa kasteissa avautuvat lahko-ovet. Samalla kun ihminen astuu sisälle lahko-ovesta, hän astuu ulos ekklesia-ovesta. Kun ihminen menee uudelle kasteelle, hän samalla mitätöi ensimmäisen (raamatullisen) kasteensa. Olen jopa kuullut tapauksesta, että **sielunhoitoon tulevaa vaaditaan sanoutumaan irti lapsikasteesta ja kiroamaan se!** Nämä kasteet kumoavat toisensa. **Kukaan ei voi samanaikaisesti kuulua lahkoseurakuntaan ja ekklesiaseurakuntaan.**

Millä kasteella olet kastettu?

Tämä kysymys on tänäänkin aiheellinen ja ajankohtainen. On olemassa oikea ja väärä kaste. Oikeita on vain yksi, mutta vääriä (lahkokasteita) on lukuisia. Minkä kasteen perustalla Sinun uskosi lepää?

”Kun Apollos oli Korintossa, tuli Paavali, kuljettuaan läpi ylämaakuntien, Efesoon ja tapasi siellä muutamia opetuslapsia. Ja hän sanoi heille: "Saitteko Pyhän Hengen silloin, kun te tulitte uskoon?" Niin he sanoivat hänelle: "Emme ole edes kuulleet, että Pyhää Henkeä on olemassakaan". Ja hän sanoi: **"Millä kasteella te sitten olette kastetut?"** He vastasivat: "Johanneksen kasteella". Niin Paavali sanoi: "Johannes kastoi parannuksen kasteella, kehoittaen kansaa uskomaan häneen, joka oli tuleva hänen jälkeensä, se on, Jeesukseen". Sen kuultuaan **he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen**. Ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, tuli heidän päällensä Pyhä Henki, ja he puhuivat kielillä ja ennustivat” (Apt.19:1-6).

Saatana toi kasteriidan

Jo alussa Korinton seurakunnassa kaste oli rikkomassa seurakuntalaisten välejä. Paavalin tekstin rivien välistä voimme tämän lukea:

”Sillä Kloen perheväeltä olen saanut teistä kuulla, veljeni, että teillä on riitoja keskuudessanne. Tarkoitan sitä, että yksi teistä sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", toinen: "Minä Apolloksen", joku taas: "Minä Keefaan", joku vielä: "Minä Kristuksen". Onko Kristus jaettu? Ei kaikei Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? **Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen?** Minä kiitän Jumalaa, etten ole kastanut teistä ketään muita kuin Krispuksen ja Gaiuksen, niin ettei kukaan saata sanoa, että te olette minun nimeeni kastetut. Kastoinhan tosin Stefanaankin perhekunnan; sitten en tiedä, olenko ketään muuta kastanut” (1. Kor.1:11-16).

Korintossa eri porukoihin jakaantuminen oli aivan todennäköisesti tapahtunut eri kastajien mukaan. Paavali todisti, ettei hän ollut tässä sopassa mukana: ”etten ole kastanut ketään”. Paavali oli ”laiska kastaja”.

Vuosisatojen saatossa on kasteella mahtava rikosrekisteri Herran seurakunnan (ekkesian) hämmentäjänä! Ei ole epäilystäkään, kuka tässä sopassa on ollut keittiöemestarina; kyllä se on ollut itse DIABOLOS (hajottaja, erilleen heittäjä).

Kuuliaisuuden teko?

”vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja **oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti**” (Fil.2:7,8).

”Ja niin hän, vaikka oli Poika, **oppi siitä, mitä hän kärsi, kuuliaisuuden**, ja kun oli täydelliseksi tullut, **tuli hän iankaikkisen autuuden aikaansaajaksi kaikille, jotka ovat hänelle kuuliaiset**” (Hebr.5:8,9).

Jos ihminen panee toivonsa omaan kuuliaisuuteensa, hänen uskonperustansa on heikoilla.

”Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi. Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen

rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja **pidän sen roskana (sontana)** - että voitaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittäisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella” (Fil.3:7-9).

”Kun ajattelen käskyjä, joita noudatin – en niitä, joita rikoin, tunnen olevani KUIN PIKKUPOIKA, JOKA OJENTAA POTTAANSA JA SANOO: ”KATSO, MITÄ SAIN AIKAAN!” Paavali käyttää tässä kreikankieleessä hyvin karkeaa sanaa kuvaamaan lantaa. Se on lannan veroista. Sitä on omavanhurskaus. Tätä se tuotti. Kiitos Jumalalle, olen vapaa siitä kaikesta!” (David Payson).

”Olenko vapautunut itsevanhurskaudestani? Moni erinomainen tunnustaja on katsellessaan kaikkien hyvien tekojensa raunioita joutunut lopulta huudahtamaan: ‘Hukassa, hukassa iankaikkisesti!’...Sinun työsi ja itsekylläisyytesi on joka päivä kuolettava...Voi, kuinka luontomme riehuu, kiivailee ja raivoaa sitä vastaan, että kaikki on lahjaa, ettei se voi ansaita mitään omilla teoillaan, kyyneleillään eikä velvollisuuksiensa täyttämällä, että kaikki omat teot ovat kelpaamattomia ja arvottomia taivaassa...Sinun on murehdittava kaikkia hyviä tekojasi (kuinka mainioita ne ovatkin), joita et ole tehnyt Kristuksen rakkauden tuntemisessa ja katselemisessa” (Wilcox, Kallis hunajan pisara).

*Isäntä käski renkiä kyntämään pellon. Jonkin ajan kuluttua renki tuli takaisin. Isäntä kysyi: ”Kynsitkö pellon?” – ”Kyllä”, renki vastasi, ”mutta kynsin sen varmuuden vuoksi **kahteen kertaan**”. Saiko renki tuplabonuksia ylimääräisestä kyntämisestä? Ei, hän sai potkut. HÄN OLI OLLUT TOTTELEMATON! Ensimmäinen kaste on kuuliaisuudenteko, muut menevät **tottelemattomuuden** piikkiin!*

*Toinen isäntä antoi myös rengillensä tehtävän: kynnä peltosarka laidasta laitaan. Rengille isännän sana ei kuitenkaan ollut **laki**, vaan hän käytti omaa harkintakykyään. Renki kynti ainoastaan 2/3 osaa pellostä. Kuinka isäntä suhtautui asiaan? Renki oli ollut **tottelematon** – ja sai potkut.*

*”Niin kehoitan siis minä, joka olen vankina Herrassa, teitä vaeltamaan, niinkuin saamanne kutsumuksen arvo vaatii, kaikessa nöyryydessä ja hiljaisuudessa ja pitkämielisyydessä kärsien toinen toistanne rakkaudessa ja pyrkien säilyttämään hengen yhteyden rauhan yhdysiteellä: yksi ruumis ja yksi henki, niinkuin te olette kutsututkin yhteen ja samaan toivoon, jonka te kutsumuksessanne saitte; yksi Herra, yksi usko, **yksi kaste**; yksi Jumala ja kaikkien Isä, joka on yli kaikkien ja kaikkien kautta ja kaikissa” (Ef,4:1-6).*

Joka uskoo ja kastetaan

Tätä Markuksen evankeliumin kohtaa ovat määrätyt piirit usein käyttäneet värvätessään oppimattomia uskovien kasteelle. Tällä on tahdottu todistaa: ensin usko sitten kaste. ”Voi pyhä yksinkertaisuus”! Kun sanotaan ”Kalle ja Ville menevät metsään”, ei suinkaan tarkoiteta, että Kalle menee ensin ja Ville sitten, vaan että molemmat menevät metsään.

”Totta luulen, kristikansa narrattavaks` kai on herkin, jos vain liikkuu hurskain elein, osaa tehdä ristinmerkin” (Vilho Rantanen).

Tämä hokema lepää tukevasti käännösvirheen pohjalla. Tässähän ei ole tahdottu tuoda esille uskon ja kasteen järjestystä, vaan että **molemmat tarvitaan pelastukseen!** VALHEEN ISÄ on ollut tämän agiteerauksen takana:

"Te olette isästä perkeleestä, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä **hän on valhettelija ja sen isä**" (Joh.8:44).

"Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää" (Matt. 28:19-20).

"Menkää siis ja opettakaat kaikkea kansaa, ja kastakaat heitä nimeen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen" (**Biblia ja myös Agricola**).

"Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen" (Mark. 16:16).

"He that believeth and is baptized shall be saved" (**King James Version**).

"Uskova ja kastettu pelastuu" (**Novum**).

- Markuksen kastekäsky kuuluu kreikaksi: "Joka uskoo ja on kastettu, se pelastuu". Aoristit "pisteusas kai baptistheis" merkitsevät kertakaikkista ja ehdotonta asennetta. Niinpä kysymys on siitä, että "on uskossa" ja passiivin mennessä aikamuodossa "theis"-liitteet sitä, että "on kastettu". Ei siinä ole marssijärjestystä (**Risto Santala**).

Kaste ja opetus

Kaste ja opetus kuuluvat saumattomasti yhteen. Ne ovat toistensa yhteydessä kuin "siamilaiset kaksoiset". Niitä ei ole lupa erottaa toisistaan; missä toinen, siellä toinenkin! Tästä johtuen ainoastaan uskovien vanhempien lapset voidaan kastaa. Heillä on mahdollisuus antaa kristillinen opetus lapselle. Tällöin kaste ja opetus kulkevat käsi kädessä.

"Jokin aika sitten tanskalainen pappi joutui edesvastuuseen siitä, että hän kieltäytyi kastamasta lasta, jonka vanhemmat selvästi ilmaisivat, että he eivät aio antaa lapselleen kristillistä kasvatusta. Tilanne oli syvästi ristiriitainen.

Parempihan toki olisi, jos tällaisessa tapauksessa vanhemmat jättäisivät lapsensa vaille kastetta. kuin että kirkko kastaisi lapsia uuspakanuuden helmaan. Sellainen käytäntö olisi kirkon uskon vastaista" (**Lauri Koskenniemi**, Sanansaattaja, 22.5.1980).

"Meidän ei tarvitse järkeillä, mikä merkitys sillä (kasteella) on lapselle, jos hän ei siinä uudestisynty. Siinäkin Jumala voi enemmän, monin verroin enemmän, kuin mitä me anomme tai ymmärrämme sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa (Ef.3:20). Kokonaan eri asia on jumalattomien kotien lasten kastaminen. En näe sitä oikein Raamatun mukaiseksi" (**Eino J. Honkanen**, Uusi Tie, 43/83).

Jumalan työ

Kaste on Jumalan työ. Siinä syntiselle annetaan Jeesuksen Golgatalla ansaitsema lahja – kerralla. Jumalan työ ei tarvitse ihmisen korjailua ja paikkailua. Ylpeys, itseriittoisuus ja Jumala ilmoituksen halveksiminen saa ihmisen moiseen puuhaan. Kaste tulisi ilman järjen juonitteluja yksinkertaisella lapsen uskolla ottaa vastaan.

Kolme komponenttia

Kaste ei automaattisesti tuo Pyhää Henkeä (**ex opere operato**), kuten katolinen kirkko opettaa. Jos näin ajattelemme, olemme **sakramentalisteja!**

”Mutta kun apostolit, jotka olivat Jerusalemissa, kuulivat, että Samaria oli ottanut vastaan Jumalan sanan, lähettivät he heidän tykönsä Pietarin ja Johanneksen. Ja tultuaan sinne nämä rukoilivat heidän edestänsä, että he saisivat Pyhän Hengen; **sillä hän ei ollut vielä tullut yhteenkään heistä, vaan he olivat ainoastaan kastetut Herran Jeesuksen nimeen**. Silloin he panivat kätensä heidän päällensä, ja he saivat Pyhän Hengen” (Apt.8:14-17).

PLASTIC PADDING on liima, johon kuuluu kaksi komponenttia. Vasta nämä komponentit yhdessä tekevät siitä kestävä, raudan lujan.

Kasteeseen tarvitaan ”kolme komponenttia”: **sana, vesi ja sisäistäminen**. Mikään kastetapa ei auta ellei sisäistämistä tapahdu. Vasta sisäistämisessä kaste **astuu voimaan!** Kaste jää ilman sisäistämistä hyödyttömäksi aivan kuin Sana, joka ei sulaudu ihmiseen:

”Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niinkuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, **koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat**” (Hebr.4:2).

Vasta sisäistämisen myötä toteutuu kasteen pelastusvaikutus:

”Tämän vertauskuvan mukaan vesi nyt teidätkin pelastaa” (1. Piet.23:21).

Tästä ”sisäistämisestä” on kysymys Room.6:

”Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? Pois se! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä? Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä **vaeltaman**” (Room.6:1-4).

Tähän sisäistämiseen liittyy ”viisauden ja ilmestyksen Henki”, jota meidän tulee rukoilla ”kirkkauden Isältä”:

”anoen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan” (Ef.1:17).

Kasteen siunaus ja vaikutus on sidottu tiukasti uskoon:

*”Kaste vaikuttaa syntien anteeksisaamisen, vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä ja antaa iankaikkisen autuuden **kaikille, jotka uskovat Jumalan sanat ja lupaukset**” (Luther, Vähä Katekismus).*

Jeesus ei kastanut lapsia

Ei Jeesus kastanut aikuisiakaan:

*”Kun nyt Herra sai tietää fariseusten kuulleen, että Jeesus teki opetuslapsiksi ja kastoi useampia kuin Johannes - **vaikka Jeesus ei itse kastanut, vaan hänen opetuslapsensa**” (Joh.4:1,2).*

Toisaalta kastekäskyä ei vielä ollut annettukaan. Lapsia ei voitu kastaa kristillisellä kasteella.

Siunauksella ei ole samoja mahtavia lupauksia kuin kasteella; kastetta ei voida korvata siunauksella.

Kastesiunaus on PALJON ENEMMÄN kuin tavallinen siunaus

Kasteessa meille (lapsille ja aikuisille) annetaan KOKO KRISTUS!

*”Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. **Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet**” (Gal.3:26,27).*

Kristus – kaste tuo myös ”täydellisen siunauksen” mukanaan:

*”Kun olen tehtäväni suorittanut ja heille tämän hedelmän perille vienyt, lähdän teidän kauttanne Hispaniaan; ja minä tiedän, että tullessani teidän tykönnne **tulen Kristuksen täydellinen siunaus mukanani**” (Room.15:28,29).*

*”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa **kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa**” (Ef.1:3).*

Kastesiunauksen myötä kaikki kääntyy uskovan parhaaksi:

”Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut” (Room.8:28).

Kukaan ei voi ryöstää uskovalta kasteen siunausta. Eri asia on taas, jos ihminen itse halveksii Jeesuksen nimeen suorittua kastettaan ja menee uudelleen kasteelle. Silloin on syytä nöyryä tomuun ja tuhkaan ja tunnustaa: OMASTA SYYSTÄNI, OMASTA SYYSTÄNI, OMASTA SUURESTA SYYSTÄNI!

Kastetta ei saa korvata siunauksella; se on lapselle tappiokauppa. Yksikään, joka todella rakastaa lastaan, ei voi tyytyä siunaamaan häntä! Lapsi tarvitsee (ja hänen on se mahdollista saada) Kristuksen täydellisen siunauksen. Eikö jokainen vanhempi halua antaa lapselleen parasta? Tämä kaikkein paras on KRISTUS - KASTE.

Kuinka lapselta voidaan kieltää ”Jumalan sanomaton lahja”? SE ON BARBAARINEN TEKO!

”Kiitos Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastaan!” (2. Kor.9:15).

Kasteen välttämättömyys

”Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen”
(Mark.16:16).

Kastamatonta ei tuomita kadotukseen. Ryöväri pääsi kastamattomana paratiisiin.

KASTAMATTOMUUS EI KADOTA, MUTTA KASTEEN HALVEKSIMINEN KOITUU SYNNIKSI.

Kaste tulevaan uskoon

Vauva ei tarvitse kastetta sen enempää kuin siunaustakaan. Kaste on nimenomaan aikuisuskon voimavara. Kun kastamme, teemme lapselle mahdolliseksi päästä ”aikuiskukseen”. Tarkkaa ajankohtaa ei voida määritellä, mutta lähtökohtaisesti kasteen tulee tapahtua mahdollisimman varhain. Aikuiskusko ei ole lainkaan mahdollista ilman kasteessa saatuja avuja. Jeesuksen nimessä suoritettu kaste tuo kaikki taivaan aarteet mukanaan. Kuka haluaisi niistä jäädä paitsi? Kuka haluaisi, että hänen lapsensa lähtisi ilman niitä elämän myrskyiselle merelle?

Empiirisuus

Olen syntynyt 13.3.1940. Kaste suoritettiin vauvana. Tulin uskoon 11.10.1961. Sain tällöin Pyhän Hengen. En ole ainut lapsena kastettu, joka on saanut Pyhän Hengen. Voiko Jumala siunata Pyhän Hengen lahjalla ”laittomasti kastettua”?

Jotkut ovat sanoneet: ”Lapsen uskon täytyy ennen pitkää muuttua pelastavaksi uskoksi.” En voi yhtyä tähän lauselmaan, koska lapsella Jeesuksen mukaan on jo pelastava usko. Tosi asia kuitenkin on, että monella on murros aikuiskukseen siirryttäessä – ei ehkä aivan kaikilla. Minäkin siirryin aikuiskukseen voimakkaan murroksen saattelemana.

Monet uudelleen kastetut jättävät uskovien yhteyden (ekkleesian). Se kertoo omalta osaltaan, kenen toimesta uusi kaste suoritetaan. KRISTUS – KASTE vie automaattisesti kristittyjen (pyhien) yhteyteen. Edelleen monet uskovien kasteella käyneet eivät elä pyhityselämää.

Suurin synti

Jos ja kun kaste lyö kiilan uskovien väliin, se on vakava asia; se on synti rakkautta vastaan.

”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus” (Joh.13:34,35).

Kaikki hengellinen toiminta pitäisi sopia tämän raamin sisään. Jos toiminta lyö korville tätä lausetta, toiminta ei ole kristillistä eikä minkään arvoista:

”Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen” (1. Kor.13:1).

”Jos halutaan saada selville seurakunnan hengellinen tila jollakin seudulla tai koko maassa, ei kannata katsoa kirkossa kävijöiden määrää, ehtoollisvieraiden lukua, uhrilahjojen suuruutta, kokousten ja jumalanpalvelusten paljoutta – vaan on mentävä uskovien joukkoon ja asetettava lämpömittari pyhien yhteisöön” (Fredrik Wislöff).

SUMMA SUMMARUM

Kaksi tunnustusta vastakkain

Kahden eri kasteen perustana on kaksi eri tunnustusta:

1. **Ihmisen tunnustus** omasta puolesta (oman uskon puolesta)
2. **Jeesuksen tunnustus** lapsen puolesta (lapsen uskon puolesta)

KUMPI NÄISTÄ ON PÄTEVÄMPI KASTEEN PERUSTAKSI?

Fariseukset ja kirjanoppineet eivät halunneet ottaa vakavasti Jeesuksen todistusta. Silloin Jeesus vetosi siihen, että **Isä on hänen takanansa**:

”Jos minä itsestäni todistan, ei minun todistukseni ole pätevä. On toinen, joka todistaa minusta, ja minä tiedän, että se todistus, jonka hän minusta todistaa, on pätevä” (Joh.5:31,32).